

ŽERME BOHATÝCH A ICH VOJNY

Špeciálne vydanie * Marec 2003 * Ročník 3 * Dobrovoľný príspevok

Vydáva PRIAMA AKCIA – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP)

Vláda sa účastní vojny v zahraničí, aj doma!

Desatisíce demonstrantov v americkom San Francisco (22. 3. 2003)

15. február vyhnal do ulíc milióny ľudí po celom svete protestovať proti pripravovanému vojenskému útoku na Irak. Výnimkou nebola tentokrát ani Bratislava, kde svoj nesúhlas prišlo vyjadriť niečo cez 500 demonstrantov.

Pochod proti vojne v Iraku centrom Bratislavy opäť raz poukázal na základný nedostatok slovenskej spoločnosti – neschopnosť vyjadriť sa k problémom, ktoré sa nás bezprostredne dotýkajú. Nízka účasť demonštrujúcich nielenže ďaleko zaostávala za ostatnými mestami Európy, ale predovšetkým utvrdila súčasnú vládnú garnitúru v presvedčení, že jej na Slovensku nikto nestojí v ceste, žiadna významnejšia spoločenská sila, ktorá by ju zastavila pri realizovaní svojej arogantnej politiky proti ľuďom nielen v sociálnej sfére, ale aj v zahraničnej politike.

Dedičstvo minulosti?

Slovenská vláda nemusí reagovať na verejnú mienku citlivo. Keď bez akéhokoľvek

významnejšieho odporu zo strany pracujúcej spoločnosti prešli do praxe začiatkom roka antisociálne novoročné balíčky ekonomických opatrení, prečo by malo vzniesť vinu masových protestov rozhodnutie o vtažení Slovenska do vojny proti Iraku po boku Georga W. Busha? Aj koncom roka pri obznanení slovenskej verejnosti s rastom životných nákladov a prenese bremena kapitalizmu opäť raz na pracujúcich, bola verejná mienka zásadne proti. Teraz je rovnako proti poskytnutiu vzdušného priestoru a železničnej dopravy americkému vojsku.

Vláda sa nám otvorene smeje do tváre a môže byť len vďačná minulému režimu, ktorým tak vehementne opovrhne, že vychoval spoločnosť bez odvahy hovoriť nahlas. Averažia pracujúcich ku Komunistickej strane vypostavovala u starších generácií odpor k prirodzeným prejavom nesúhlasu, akým je napríklad aj demonštrácia. Nanútené prvomájové pochody Komunistickej strany jednoducho nemohli zanechať v nikom normálnom nič dobré. Ide o to prelomiť ľady.

Naše hlasy nie sú na jedno použitie raz za štyri roky. Tým, že vyjdeme do ulíc vyjadriť svoj nesúhlas s nespravodlivosťou, dávame najavo, že ešte žijeme, že náš život má pre nás stále cenu. Dávame tak najavo, že sme osobnosti, ktorým záleží na tom, kde a za akých podmienok žijeme. Neodovíme nikomu šliapať po našej dôstojnosti a slobode. Žiadna vláda za to nestojí. Najmenej tá naša. Vyjadrovať sa nahlas je prvým krokom na ceste k lepšiemu životu, lepšej budúcnosti. Je to jeden z krokov ako prevziať iniciatívu nad organizovaním našich životov z uradu vlády späť do komunit, kde žijeme my. Z rúk politikov späť do našich vlastných rúk.

Pevne verím, že sa stretne na ďalšom proteste nielen proti vojne, ale aj proti antisociálnej politike vlády za náš lepší život.

Pevne verím, že oživíme tieto protesty svojou fantáziou a demonštrácie budú doprevádzané koordinovanou štrajkovou akciou, tak ako sa to stalo 8. januára 2003 vo Veľkej Británii, keď železničiarci odmietli prepraviť vaky s vojenskou municiou určenou na vojnu v Iraku. Fantázií sa medze nekladú. Príd sa aj ty nadychnuť atmosféry, ktorá dá tvojmu životu zmysel. Slovanmi anarchistickej rebelky Emmy Goldmannovej: „*Nechcem takú revolúciu, v ktorej si nezatačujem.*“

mxo

Vojna v Iraku vo faktoch

Pri skúmaní príčin vojny v Iraku môžeme dospieť k dileme, čo je vlastne pravda a odkiaľ čerpať hodnoverné informácie. Pohodlné riešenie je rezignovať a vziať to tak, že veriť sa nedá ničomu. Zodpovednejšie mi však príde prešľachovanie si dokumentov, ktoré hovoria o kríze na Blízkom východe otvorene – dokumentov americkej vlády. Ak ich skombinujeme s historickými poznatkami, alternatívnymi informáciami (teda inými ako tými, ktoré do nás hustia masmédiá) a očitými svedectvami, obraz o tom, čo sa deje a čo sa bude diať začína byť oveľa jasnejší. Najprv si objasníme dôvody, prečo Saddám odsunul Úsamu z prvej pričky americkej hitparády nepriateľov.

Svetová nadvláda USA

Plány novej americkej politiky predstavuje Projekt pre nové americké storočie (PNAC). Jeho základné argumenty sú obsiahnuté v dokumente zo septembra 2000 s názvom „Opätovné vybudovanie obrany Ameriky: Stratégia, jednotky a zdroje pre nové storočie“. Podľa neho musia USA:

- Presunúť svoje stále jednotky do južnej Európy, juhovýchodnej Ázie a na Blízky východ;
- Zmodernizovať americkú armádu, vrátane modernizácie stíhacích, ponorie a vojnových lodí;
- Výbudovať globálny obranný protiraketový systém a strategicky ovládnuť vesmír;
- Ovládnuť „medzinárodný spoločný priestor“ internetu;
- Zvyšiť výdaje na obranu na minimálne 3,8 % HDP.

Dokument naznačuje, že nemá ísť len o pripravenosť k vojne. Vojny sa majú reálne viesť, aby všetci videli americkú svetovú nadvládu. Tento fakt potvrdil v auguste 2002 Richard Perle, predseda americkej Rady pre obrannú politiku a člen PNAC. Počas jednej z prednášok hovoril o zámere dobyť Irak, Saudskú Arábiu a Egypt. Donald Kagan, jeden z hlavných členov PNAC, očakáva, že USA si po vojne vytvoria v Iraku

trvalé vojenské základne, obrovskú zbraň pre útok na ktorýkoľvek štát v regióne.

Ochrana demokracie

Americká vládna propaganda sa medzi ľuďmi snaží navodiť atmosféru strachu a nenávisť, v ktorom sú ich vládcovia „ochrancami demokracie“, ktorí odhodlane bojujú proti terorizmu a bránia demokraciu. Tento portrét „vojny proti terorizmu“ sa dá veľmi ľahko narušiť. Stačí poukázať na históriu Al Qaeda a islamských brigád (výtvory CIA). Okrem toho, množstvo oficiálnych prehlásení a správ americkej tajnej služby potvrdzujú prepojenie medzi jednotkami jej vojenských špiónáže a predstaviteľmi Al Qaeda - Bosna (polovica 90. rokov), Kosovo (1998 -99) a Macedónia (2001). Dokumentované dôkazy potvrdzujú aj to, že Al Qaeda je podporovaná

pakistanskou tajnou službou ISI. Tá mala hrať istú rolu vo financovaní útokov z 11. 9. 2001. A čuduj sa svete, ISI má úzke pracovné vzťahy so CIA. CIA je za infiltrovanú v Al Qaeda. Toto prepojenie nasvedčuje, že 9. 11. nedošlo k žiadnemu „zlyhaniu tajných služieb“. Unoscovia nekonali z vlastnej vôle. Boli postavami v starostlivo plánovanej operácii tajnej služby. Žeby o nej CIA skutočne nevedela?

Pokiaľ ide o zbrane hromadného ničenia, prečo ich môže vlastniť Izrael, Severná Kórea, Pakistan či India, ale Saddám nie? (Čisto z roviny logiky.) Faktom je, že nikto nedokázal, že Irak tieto zbrane v súčasnosti vlastní, neveria tomu ani zbrojní inšpektori. Oproti tomu, minimálne Pakistan a India ich

majú naisto. USA to asi nevidia. Izrael vedie vyhladzovaciu vojnu proti Palestincanom, podobne Turecko proti Kurdom na svojom území. Prečo vláda USA neútočí na nich? A podobných príkladov je viac. USA a Británia v Iraku zriadili „bezletové zóny“ pokrývajúce 60 % celého územia, ktoré nemajú žiadnu oporu v medzinárodnom práve. Za posledných 5 rokov tam počas vojenských operácií podľa OSN zahynulo 300 civilistov. Keď Irak v roku 1988 splynulo 6 tisíc Kurdov, pol roka na to dostal pôžičku od USA v hodnote 1 mld. USD.

Nová mapa sveta, nové sféry vplyvu

Pristavme sa pri úlohe európskych štátov v konflikte, predovšetkým Francúzska, Ruska a Nemecka. Francúzsko a Rusko majú v Bezpečnostnej rade OSN právo veta. Zároveň majú s Bagdadom uzatvorené mnohomiliardové kontrakty. Obavy, že o ne prídu, ak sa ich zmocní Washington, sú zrejme. Na tento fakt nadväzujú ďalšie

svetovosti s ťažbou a ziskami z ropy. **Zvýhodnená ekonomická pozícia.** Zisky jednotlivých korporácií závisia od vzťahov so štátmi, ktoré ropu vyvážajú. Diverzifikácia produkcie ropy (otváranie nových zdrojov zásob, ako napríklad v Strednej Ázii alebo návrb irackej ropy na svetové trhy) oslabuje moc OPECu – konzorcija štátov, ktoré vyrábajú ropu. Firmy, ktoré berú ropu od OPEC, si takto posilňujú pozíciu za jedným stolom.

Ak USA obsadia Irak, podľa všetkého použijú svoju vojenskú silu v oblasti k obohateniu firiem, ktoré sídlia v USA a nie, dajme tomu, vo Francúzsku.

Zisky a investície. Ako naznačuje príklad Saudskej Arábie, je tu obrovský priestor pre reinvestície ziskov z ropy a investície ako také: Washington Post, 21. 9. 2001: „Od 70. rokov sa mení úloha Saudskej Arábie. Z obrovského dodávateľa ropy sa stáva kľúčový americký spojenc a ekonomický partner v regióne. V 70. a 80. rokoch vzpružila medzinárodný bankový systém výnosmi zo svojej ropy. Od roku 1981 zarobili americké stavebné firmy a dodávateľia zbraní vyše 50 miliárd USD ... Investície USA predstavovali v roku 2000 4,8 mld. USD... Americký ropný gigant Exxon Mobil Corp. bol len nedávno vybraný vládou Saudskej Arábie, aby viedol dve z troch konzorcií pripravujúcich projekty súvisiace so zemným plynom a to v hodnote 20-26 mld. USD.“ Len nedávno sa ukázalo, že firma Halliburton, ktorej šéfoval viceprezident Dick Cheney, získala kontrakt na prestavbu irackých ropných poľí po vojne.

(Ne)závislosť na rope. Ropný priemysel nie je len zdrojom ziskov. Produktuje aj dôležitú surovinu – ropu. Hoci USA určite nie sú závislí na dodávkach ropy zo Blízkeho východu, veľká časť sveta, vrátane Európy a Japonska, je. Takže, čím je Washington na Blízkom východe silnejší, tým väčší vplyv má na týchto potenciálnych rivalov. Americký štát nepresadzuje len záujmy ropných korporácií, ale celkové záujmy vládnucej elity. Okrem toho, aj keď sa dnes Amerika nemusí spoliehať na ropu na Blízkom východe, v budúcnosti sa to môže radikálne zmeniť. Odbor energetiky len nedávno oznámil, že 70 % ropy spotrebovanej v USA sa bude v roku 2025 dovážať. USA to môže postaviť do strategicky nevýhodnej pozície.

Štátny terorizmus doma. Nejde tu však iba o zisky a ťažbu ropy. Vojna v Iraku umožňuje odvrátiť pozornosť od skutočných problémov Bushovej administratívy doma – od jej prepojenia na skorumpovanú Enron Corporation, od rastúceho rozpočtového

